

Optandum quidem erat, ut tempus quod scribendis narrationibus, et libellis, non adeo utiliter insumimus, et in disceptationibus de eligen^t controuersia potius in ueritate indaganda, et re ipsa excutienda utilius insumeremus; sed quoniam placuit R.R. P.P. in libello oblato Sac^{ae} gesta quasi Historiam texendo inuertere con^{tra} nos, quos dⁱ artificijs, et fuga congressionis manifestè accusant, cum con^{tra} uotis omnibus, ac etiam actis illud spectauerimus, ut sine anfractibus, et diuersiuitijs rem ipsam attingentes de eo reuera ageremus, in quo tota controuersia est, nempe in quo efficacia gratiae posita sit, quid ipsa sit, quouè a sufficienti distinguatur, deinde suo ord^{ine} a quo sit, Nobis etiam necessarium fuit breuiter hoc scripto responderi, quo tñ non ad singula diceri, aut omnia confutare mens fuit, sed tantum selectis quibusdam capitibus, quibus res praecipue comprehendendi uidebatur, modeste, et dilucide, ut potuimus, satisfacere conati sumus.

Circa primum quod dicunt de Censura Molina nihil adden^{ti} uidetur ad ea, quae Ill^{us} Card^{inalis} Madruccius in Cong^{re} non semel P.P. ipsi respondit, uidelicet iam non agi de neg^o Molina, nec congressum Eune, Ideo à P^{ro} D. Nro esse indietum, censuram Euius libri demandatam esse Censoribus, quando, et quomodo vitum fuerit expedire S^{en} suam mandaturam, quod conuenire iudicaret, sed in Sac^{ae} Cong^{re} illud agendum esse, ut cum apparuerit quid quoad efficaciam gratiae utriq^{ue} sentiremus ageretur de concordia, et ex disputatione appareret, in quibus conueniremus, et in quibus dissentiremus, cumq^{ue} responderent q^{ui} in hoc scripto iterum asserunt nihil prorsus negotij ipsi esse cum P.P. Societatis, sed cum scriptis dumtaxat Molinae, et cum eis, qui bueri id uellent. Idem Ill^{us} D. respondit negari non posse inter P.P. eandem Religionum uerè esse hanc controuersiam quod ex h^{is} S. P^{ro} ad Tribunal Inquisitionis Hispaniae, et Nuntium Ap^{osto}licum dabit satis constet. Nec ipsi ignorant or^{em} Catholici Regis iussu S. M^{ajestatis} egisse cum S^{en}, ut ad tollen^{di} scandala, quae in Hispania oriebantur, et maiora timeri poterant S. S^{an}ctae remedium adliberet.

Ad id quod dicitur Prem^{ium} Ma^{gi}stem Societatis dipim^{us}, necesse, nec suus in omnibus Moliniam tuendum suscipere uerissimū est. Cum n. manifestissime appareret omnem conatū illorum patrum eò tendere, ut de Molinae tantum propositionibus ageretur, et urgerent nos, an eam doctrinā tanquam Societatis reciperemus, uel contra respueremus. Respondum est aliam esse controuersiam, nec nos uelle tanq^{ue} religionis, aut praecipuorum Doctorum doctrinam defendere omnes modos loquendi, et illationes Molinae, sed ubi

inter nos contraheret de pñli controuersia fore nec facile apparet in quibus
molina à ceterorum doctrina discederet. quod autem ad controuersiam inter
Banner, et Moliniam spectat diuersa est, et inter particulares doctores, nec
ea solum continet, quæ ad controuersiam generalem pertinet, de qua nunc
agitur. Et ut nos parati sumus quicquid iudicabitur non bene dictum ed
à Molina corrigere, ita speramus nihil in illo reperiri quod sans doctrinæ
repugnet, et quod facile non ponit ab ijs, quæ aduersus illum obijciuntur
uindicari.

L. Ad 2^m. quod dicunt de illis propositionibus, quæ abfoluebant, ut ipsi dicunt omnia
onariam de efficacia græ. Duo satis erit respondere, Alterum illas propos. non
modo non abfoluere totam mat^{am} de efficacia græ, sed ne attingere quidem difficulta-
tem, quæ præcipue est controuersa. 2^m illas propos. fere exceptas esse ex cen-
suris ipsorum Sacram con. Moliniam, et eos id agere, ut tandem res tota deducatur
ad questiones Molinæ, quod alienum erat à mente S^m, et instituta Cong^{re}. Proinde
non ut negotium produceretur, sed ut compendio quam citissime abfolueretur quæ-
tionis extraneas, et à suscepto negotio alienas deuitandas arbitrabamur.

quod autem optauerimus semper, ut ad rem propius accedentes punctum difficulta-
tis de efficacia græ examinarem non multis uerbis opus est cum omnia gesta
sint coram Illmo Madruccio, nec om. uerbis, sed scriptis, et rebus ipsis uoluntatem
nrām, et desiderium rem perficiendi ostenderimus. Nouit Ill^{ms} quid uoce diximus
optare nos, ut P. Dominici aperirent suam sent^{am} sicut et nos fecimus, et
faciemus, sed multis modis declinabant, nunc quidem asserentes non posse se exp-
care sent^{am} Religionis, quia essent consulendi Doctores uariarū provinciarū, nunc
se esse imparatos, nec posse de omnib^{us} ex tempore respondere. Nunc inter nos non est
controuersia. Et tandem aperte dixere se nolle suam sent^{am} aperire, non. n. ut
ut ex Actoribus rei fierent, nec permittere, ut examinarentur. Hæc autem eorū
omnibus gesta sunt ipso Illmo Lorende, quæ cum ita sint non est difficile iudica-
re quis subterfugiat suam sententiam aperire. Meminerit et Ill^{ms} Madruccio
nec ipsi, ut opinamur, id negabunt cum ageretur de Metodo tractandi P. I.
Societatis id propius uideri expeditissimam rationem fore si utraq^{ue} pars breui-
scripto comprehenderet diluendi, et sine citationibus, aut citationibus suam sen-
tentiam separatim suam sententiam, quam improbabant. 3° Rōnes quibus
contrariam omnimodis probarent. Id cum Illmo plauisset in huiusmodi Cong^{re}. tria
Ex scripta debulimus, et cum P. I. Predicatorum idem facere plurimis difficultatibus
detraherent

detrectarent, nos promptissime illa *Illmo* exhibuimus. Adventis tamen et orantis in
illis darentur nostra, si sua exhibere recusarent.

3. Quod uero sapientius inculcant *PP.* se ed uocatos, ut consultent. Vocentur quidem ita si
placet modo tñ de sua non de aliena sent^a questio sit; Nam cum *Illmo* uelit ut uideam^{us},
in quibus consentiamus, et dissentiamus, ut inter nos possit esse consensio, hoc
fieri non pot^{est} nisi propria opinio proferatur. Sed cauent uidelicet diligenter ne rei
sint, uel examinentur, nos aut^{em} facile nostram sentiam proferimus, ut illa exami-
netur, et rationibus, atq^{ue} auctoritatibus agatur ut constet quid uerius sit, magisq^{ue}
consonu, sacrisq^{ue} Concilijs, et doctrina *SS. PP.*

Quod uero dicunt quæstiones nonnullas propositas a nobis, ac proinde se res-
pondere noluisse cum ea proponer^{ent}, quæ definienda essent non ad *PP.* sed ad Cartes^{em} atti-
neat. Respondemus nos, ut qui rei exitum, et breuem, ac pacificam expeditionem
intuebamur proponisse illas quæstiones, quibus si responderetur, facile de re
bona iudicium fieri potuisset paratos, ut semper diximus idem prestare respon-
dentes quæstionibus, quas ipsi proponere uoluissent. Neg hoc mirum uideri debet,
Nam cum agatur, ut id constet in quo sit difficultas, et controuersia inter nos id non
pot^{est} ab alijs, quam ab ipsis partibus proponi. Ab ipsis tñ *Illmo* propositæ fuerunt
tang^{de} de quibus esset suscipienda disput^o, sed reiectæ fuerunt à Patribus Domini-
canis hoc nomine, ut ipsi aperte dixerunt, quia nimis strictè rem attingebant,
quod an sit hominu, qui rem propius attingere uelint *Illmo* et *Laudentis* iudica-
bunt.

4. Est aut^{em} uerum quod dicunt primum nos propositionibus illis non respondisse, sed non
respondendi ea tantum, et quidem iusta causa fuit, quæ non uidebatur cogi
nos illorum propositionibus respondere, nisi ipsi et responderent mihi, quæ ad rem
ipsam propius accedebant. Quare postea quam solliciti sunt. se deinde ipsi, quæ à
nobis proponebantur satisfacturos omnibus eorum propositionibus, cumulatè sa-
tisfecimus; varijs autem sentibus, quos in mihi responsionibus distinperunt necesse
fuit non diximus scripto respondere. Tum quia satis per se ipsæ clare erant
responsiones nobis, et satis apparbat quem sensum facerent, Tum quia
non deerat ratio suspicandi tot ultro citiq^{ue} missa interio^{rum} ac responsiones eo
spectare, ut res ~~exoner~~ longius differretur. Satijs ergo diximus ab *Illmo*
maduor^{is} petere (quod instanter fecimus, ut Cong^o quam primò haberetur, in
qua facilius, ac melius quid utiq^{ue} dubium esset aperiretur, et praeini plurimis

quæ nimis remota apparet, et omnino superflua uidebantur, statim ad rem ipsam
ueniretur, ex quo apparet utrum eet nobis alia mens, quam, ut quamprimum
res tota perageretur. Illi. Madrucci iussit nos scribere rationes, quas ad hoc affe-
rebamus, scripsimus, probauit Cong^{orem} indixit, tunc ad nos propones misit, ut
in ea Cong^{ne} conuari poneret in quibus circa illas conueniremus, et dissentiremus
quid uero in ea Cong^{ne} actum sit dicemus puncto 6°.
quod uero aiunt minus recte fuisse dictum Illi. Madrucci utriusque parti precepit, ut ea
proponeret, in quibus putaretur ee discrepantiam, cum solium manifestari de
mandauerit quid utraque pars sentiret. Resp. p^o. reuera Illi. id dixisse, quia
forte id Religioni Patres non intellexerint, sed quamuis id non dixisset expresse appa-
tamen ad finem consequendum propter quem utriusque partis sententia exigebatur
id necessarium fuisse: certe. n. non ob aliud id requirebatur, nisi ut examinare
in quo conueniremus, aut dissentiremus quo poneret tandem, et difficultas exami-
nari, et optata concordia obtineri, nec id bonis Patribus graue esse debet cum
eodẽ scripto dixerimus, ut idem ipsi circa nostra prestant, quod nos circa ipsorum
quo nihil equius proponi potuit: sed tanq̃ incommodum et alienum a subiecto neg
improbant, Nos aliquot propones a Venetis scriptis Theologorum aliquot illius Religionis
excerptas proposuisse: ac si iniquum profecti enemus nos tueri, quæ fuisse quicq̃
Predicatorum legat, scribat, dicet, et litterarijs congruenter exponat. Et quando id
profitemur, quid faciunt Ege, ad rem de qua modo agitur? Respondemus multum
per omnem modum, inno quicquid agitur extra hoc nihil ad eum, de qua modo
agitur; quatenus uero aliud agatur, q̃, ut inter Theologos Hispanos ordinis Pra-
dicatorum, et Societatis nra de proposita controuersia, et appareat dissentio, et cui
rebus consensus. Et certe qui hoc infirmant, totam illi iussionem Illi. Card^{li} um
diligentiam, eorumq̃ precepta deludunt, et enervant. quorum. n. isti conue ntus
quorum disputationes? si Patres isti, qui Roma sunt nolunt examinari doctrinam
suorum Theologorum in Hispania, cum quibus tamen esse controuersiam, et
probatum est apertissime, et in Hispania plusq̃ notum. quæ si est, ut manifest.
quorum Theses, uel quorum scripta adducenda erant, nisi eorum, cum quibus
controuersia? sed uidelicet id agunt, ut persistant in sua prima definitione, nullam
scilicet esse controuersiam inter nos quod se nescire quid sentiant Theologi sue
religionis, et Emori plurima, quæ hominum sunt declinantium, et conatus q̃
ut diximus quod in se est inuitos, et inane credentium. quod si id admittatur

quod

quod dicunt, ut illi Theologi, et Predicatores, qui ita dicunt cedant pro se rationem, quid frustra conuenimus? Ceterum quod dicunt se satis mirari non posse dum offerimus responsurum nos propositionibus ab ipsis PP. proponendis tanquam nris cum ijs, quas proposuerunt in 2^a Cong^{one}. Respondere reuertimur; Jam supra responsum est cum diximus illas omnes propones excerptas esse ex centuriis contra Moliniam, neq. de hoc utilem esse questionem, quia verissimum erat quod et ipsi referunt pacem, quae inter nos optabatur, hae uia minime adfuturam, quibus tamen postea respondebimus; Illud uero, quod humiliter, ac bona cum uenia tantorum Patrum dictum uolumus non pot. non graue uideri, quod de Intentione agatur, ubi dicunt grauissimis uerbis nostros conatus studia, Industriam totam eo tendere, ut Moliniam defendamus, cuius defendendi haec fuisset mens, expeditiss^a. erat uia, si propositionibus ab ipsis propositis responderemus, easq. tueremur. quare cum de ijs agere noluissemus, id potius agebamus, ut contra omnis disputationibus, de Molina, rem ipsam, de qua erat controuersia attingeremus.

6. *P*ostremo quod dicunt se cumulare satisfacere, et in tribus proponibus circa quas congressum habendum *Illis* demandauit, et ijs et, de quibus tunc uocetenus actus fuit. Hoc certe non apparet, quomodo fieri potuerit.

*P*ostquam .n. coram *Illis* conuenimus de prima propositione disputari ceptum est. Et quoniam circa illam quidam scripseramus, in quibus putabamus eos a nobis non dissenturos legimus, et obtulimus describendas, V. G. dari auxilium efficax, preueniens supernale intussecu, tenens se non solum ex parte obiecti, sed etiam ex parte potentiae distinctum a sufficienti. quibus auditis *Illis* P. Generalis Sancti Dominici si inquit Molina haec omnia concederet, Nihil plane habuissent Patres nostri in Hispania, quod in eo reprehenderent. quod ultro dabat nos libenter accepimus, Respondimusq. gaudere nos nihil contra Moliniam illos habituros si ostenderimus (quod suo loco facillimum erit) omnes illas propositiones disertis uerbis a Molina concedi. Deinde ulterius progressa est disputatio, quae eo spectabat, ut eliceretur, quid tandem illud esset, quo auxilium efficax differret a sufficienti; Et quoniam patres Dominicani, nihil interrogabant nos, illud proposuimus; Vtrum ratio auxilij efficaciis contribueret in physica praedeterminatione uoluntatis, ut haec. docuerunt. Dum huic propositioni respondent tres fere hora elabuntur, nec tamen ex eorum dictis quidquam certi colligi potuit, in quo uel a nobis differrent, uel inter se conuenirent.

Non. n. omnes uidebantur uelle admittere physicam ^{em} praedeterminat^{em}, et eorum
qui eam admittere uoluerant, unus affirmabat ea tolli aliquam indifferentiam, Alius nega-
bat. Nobis autem propositum non erat illis interrogationibus, aut eos examinare
aut contra eorum dicta argumentari, sed solum ex eorum uerbis sensum aliquem
colligere, ac certo aliquid statuere de quo deinde disputare possemus. Quare cum
in ijs, quae ad summam eorum propositionem pertinebant, quae erat circa antit,
et quid sit gratia efficax ipsi inter se non conuenirent, progredi non potuimus,
ad reliquas propositas discutendas, in quibus agebatur de causa efficacia, an est
tota a deo, neue. quod si toto Congregationis tempore nihil de gratia efficacia,
in quo sita sit a nobis percontari uoluerunt, non est profecto cur conquerantur
nos nihil illis respondisse, et cum ipsi consentirent, ut disputaretur an efficacia
gratia posita sit in praedeterminat^e, et ratione illius distinguatur ab auxiliorum suffici-
entia cur dicunt nos totis pedibus transiisse ad difficultatem de modo efficaciae,
et ab eo longius citissime abeuntis ad praedeterminationem confugisse! cum tamen,
ut dictum est coram consensu de ea agi ceptum sit tanquam de difficultate a se ipsa
nata, et aptissima ad distinguendum auxilium efficax a sufficiente, quod aut
addunt eam nobis unam mentem, Id unum consilij propositum fuisse, ut ab
illis aliquid, uel captum extorquere possemus, quae ratione dici possit, non uidemus si
quidem non una, aut alt^a propos^{io} illis exiit, quae merito notari potuisset. V.
ad motionem grae efficaciae uoluntatem se habere passiuam, sed liberam, et alia nihil hae-
meliores, quas tamen omnes nos non animaduerti, ac liberam transire passi sumus.
Putamus aut quod attinet ad efficaciam grae, et respectum ad liberum arbitrium nos satis
dilucide respondisse. Cum scripto responderemus quarta propositioni ex obo pro-
positis, in qua diximus auxilium grae praueientis esse efficacia, potissimum a deo,
et ex se, minus uero precipue ex respu ad liberum arbitrium, quem gratia,
ut uoluntati congrua comprehendit; quod si aliquid amplius declarari desiderant
petant, et libentissime faciemus, q^d illis facien^{da} est circa praedeterminationem P^{ri}mi
an in ea posita sit efficacia grae, in quo est tota controuersia Nam plures aliae
questiones uel ad rem non pertinent, uel ab eacuna pendunt, Itaut hae constite-
facile ceterae omnes iudicentur.

Haec aut sunt nostra artificia, nobisq^{ue} molitiones, quibus per circuitus, et anfractus
cupimus subterfugere, Sed utinam Satanae astutiae non essent, hae in re magis
nobis omnibus perueniende, is enim ut pacis inimici, dissensionum, et scandalorum

Auctor

Auctor, et seminator id unum molitur, ut cum Eccl^a detrimendo, et Hæreticorum gaudio
 inter ~~duas~~ duas Religiones, contentiones, et emulationes perseuerent, et sub specie Doctrinæ,
 et zeli scandala oriantur. Cuius conatibz ab his, ut nos cooperemur, curat enim, ut quati
 exasperatis animis, uel ex desperat^e consequendæ unionis, uel ex amaritud^e dictorum,
 et ~~trine~~ maiori dissensionis res tota diuiduatur, et eo celabamur, tandem ut Bannes
 molinam, Molina Bannes, et ceteri ceteros carpant, et accusent. Quod an sit ex
 mente ^{mi}, et pro dei gloria prudentia Illmo facile uiderit. Nos certe pro bono
 pacis cum ueritas indagatur, nec rei dici, nec examinari refugimus, scientes
 Apolosolum dixisse paratos nossemper esse debere ad satisfactionem omni poscenti
 nos rationem de ea, quæ nobis est fide; Et si quid minus clare factenus diximus, quod
 non putamus, iterum, et ræpius uoce, et scriptis explicare, ut ad rem citius uenia
 mus. Modo simul curramus ad ueritatem Inuestigandam ad gloriam, et laudem
 Sancti Spiritus, qui est spiritus ueritatis, et pacis. §

UGR Biblioteca Universitaria

ada, que has de morir,
no seàs desdichada: Dios es
siempre bueno, tèn dolor
de de aver ofendido à tan
gran Dios, que hallaràs acogi-
da en su misericordia, si te a-
coges al arrepentimiento. Has
errado, y tiene enmienda tu
erro. figa la enmienda al yer-
ro, y sea mucha, ya que tu yer-
ro ha sido mucho.

Enterneciòse la muger con estas, ò semejantes razones, y con tristes lagrimas, se postò à los pies del Santo, pidiéndole perdon. Dixola, que lo pidiese à Dios; pidiòlo con dolor, y conocimiento, ofreciendo reformar su vida. Salì de la Celda, y Convento, encontro con los assassinos del alma purissima de Vicente; crecieron à su vista las lagrimas, voces claras cò que les dixo lo que le avia sucedido. Quedaron todos en silencio, mordiendose los labios, en vez de la tyrana pasiòn de la embidia, y avia tomado possessiòn de sus animas; y el Santo quedò dando gracias à Dios de averle librado de tentacion tã fiera. Prosiguió la muger su dolor, y llanto

CAPITVLO XVII.

*Amotinase contra los Judios el
Pueblo de Valencia. Conviene
los à todos S. Vicente.*

NO ay gente en el mundo, por Barbara que sea, que no tenga algun Caudillo que la defienda, y Lugar adonde se alvergue, y recoja, como le tenian los Garamantas, y Masagetas, los Chichimecas, y los Indios Caribes; solo los Hebreos andan vagando por el Orbe, derramados por el, y dados perpetuamente por cautivos. Devienda esclavitud à su dureza.

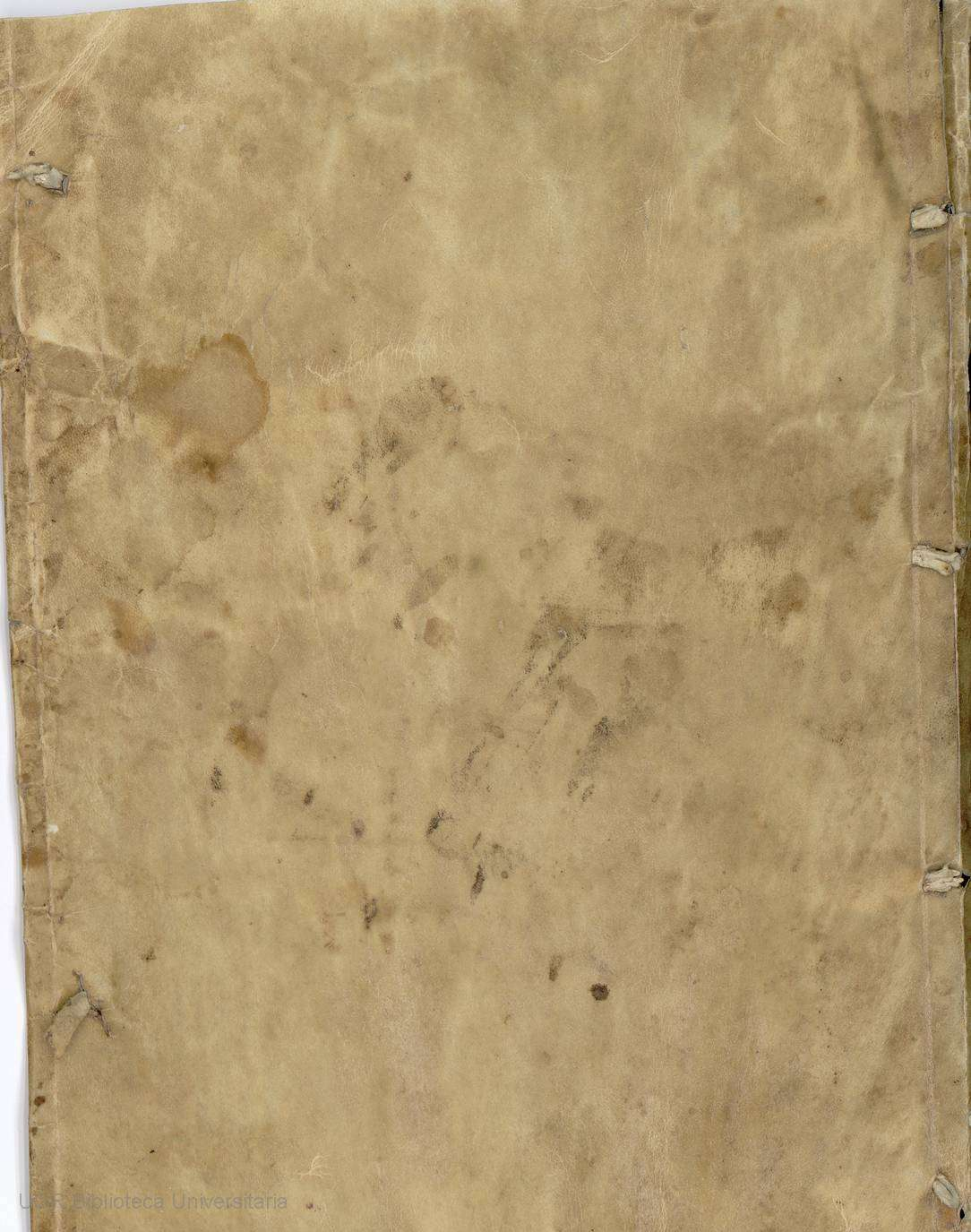
mejorando su vida con grandes penitencias. Habló despues à San Vicente, y le dixo los complices de su maldad, rogò-
le el Santo, que no los descubriessè, ni tampoco lo sucedido en la Celda. No pudo con-
seguirlo, porque no quiso el Señor que quedasse en silencio tan illustre, y de tanto exemplo, y edificacion, y así la hizo publicar por la Ciudad, sin descubrir à los emulos em-
bidiosos, que no sería exem-
plo, sino escandalo.

De San Vicente

que se dexa muchas penas sin galardón, muchos males sin consuelo, muchos peligros, muchos tropiezos, lagos, despeñaderos, y desdichas. Las mayores miserias en la mayor confusión, daños sin remedio, trabajos sin fin. Es mucho lo que se dexa en los males, y poco lo que se dexa en los bienes.

En la vida que viulmos, todo se reduce à vnos breues gustos, vnas felicidades engañosas, vnas alegrías fingidas, vnas esperanças inciertas; vna vida, que si se padece, es tormento; si se goza, peligro. La mayor suerte, el mas leve accidente la arrastra; las mayores grandezas, vn breve soplo las derriba. Las riquezas, el poder, el gozo, la Magestad, y estimacion están pendientes del hilo delgado de la vida, q̃ en cortado el tiempo esta hebra, y que cada día le va adelgazando, todo cae en tierra, y se reduce à tierra. Ya veo Fray Vicente lo que dezis, y que discurris como Varon, verdaderamente de Dios; pero tambien veo, que estas verdades huyen de los Palacios, ò por que no las dicen, ò porque las

de la c
to; fu
la Rey
Damas
su Confe
Tuvo
fino fue a
(que no les
Magestad à la Reynas) de
vèr la Celda del Confessor
Santo, y los excìcios que en
ella hazia. Dixo vn dia, en
ocasion que pua oír
Vicente: apartòla
tas razones del inté
se diò por entendida, on que
Reyna, muger, y deteminada,
avia de atropellar mayores
imposibles. Entrò, pes, en el
Convento, y en la Celda del
Santo; porque le fraquearon
facilmente las puerts todas;
tiempo que estava en Oració.
Preguntò por èl, porque aun-
que le tenia delante, no le via,
porque el Señor le avia hecho
invisible à sus ojos, à petición
del mismo Santo: prodigio
verdaderamente que no tien
igual. Los Frayles que asis-
tían à la Reyna, bien le veían,
y le censuraron, que si se le-
vantasse de la Oracion, tenien-
do à la Reyna delante, y se lo
di-

16

